

DE TRIBUNE

Redactieadres:
D. J. WIJNKOOP, Ringkade 41
Amsterdam.

SOC. DEM. WEEKBLAD

Administratieadres:
J. C. CETON, Laings Nekstraat 33"
Amsterdam.

VERSCHIJNT ELKEN ZATERDAG.
Abonnementsprijs bij vooruitbetaling 40 cent per 3 mnd.
Buitenland 65 ct. Losse nummers 3 ct.
Advertentiën per regel 15 cent. Bij abonnementen speciaal tarief.

Orgaan van de Soc.-Dem. Partij

Redactie: J. C. CETON, H. GORTER,
W. v. RAVESTEIJN Jr. en D. J. WIJNKOOP.

INHOUD: De Rotterdamsche Zeeliedenstaking verloren. — Aan welken kant? — De Strijd in de Havens. — Vooruitgang. — Een voorstel tot steun der Amsterdamsche stakers in den Rotterdamschen Bestuurdersbond. — Algemeen Kiesrecht. — Wat wil men? — Berichten van de Internationale staking. — Ingezonden: Een schunnige S. D. A. P. sche streek. — Verantwoording. — Van de Afdelingen. — Vergaderingen. — Korrespondentie. — Advertentiën.

Steunt de stakende transportarbeiders te Amsterdam. Vraagt de lijsten der S. D. P. bij uw penningmeester of zendt direkt aan den Sekretaris J. C. CETON, Laings Nekstraat 33", Amsterdam.

Herstemmingen.

Arbeiders, Socialisten!
Brengt in Bussum uw stem uit op
J. v. d. BERG;
in Weesp op
G. A. VADER.
Stemt de kandidaten van de Arbeiderspartij, wanneer zij met iemand van de burgerpartijen in herstemming komen.

Protestnummer.

Woensdag jl. verscheen een bijzonder protestnummer van De Tribune in verband met de transportstaking te Amsterdam en tegen de overval op Katlenburg enz. Partijgenooten en afdelingen kunnen dit nummer op aanvraag ontvangen tegen toezending van 10 c. voor elk tial ex. dat zij wenschen. Het geld direct en vooruit op te zenden aan de Administratie Laings Nekstraat 33, Amsterdam.

De Rotterdamsche Zeeliedenstaking verloren.

Wat niemand de vorige week nog gedacht zou hebben, wat niemand kon verwachten na de woorden der leiders dezer beweging, die immers modernen zijn en als zoodanig volkomen doordrongen van het gewicht hunner woorden en daden, is gebeurd.

De Rotterdamsche zeeliedenstaking, die zich nog steeds uitbreidde en waarbij de stakende mannen zoo onverwacht trouw de banen der organisatie de Volharding volgden, is opgeheven na een conferentie met de reeders, waarbij concessies zijn verkregen, die niet anders te noemen zijn dan een doekje voor het bloeden.

Men herinnert zich, wat de eischen waren. De loonen der zeelieden, ook der Rotterdamsche, — en te Rotterdam bevinden zich de machtigste maatschappijen van van ons land, waaronder vooral de N. A. S. M., die deel uitmaakt van de groote scheepvaarttrust, die de trots is van het kapitalistische Nederland, wier aandeelen zich voor een deel bevinden in handen van de hoogste regeeringspersoon Wilhelmina van Nassau — die loonen waren sinds eenige jaren niet verhoogd, d.w.z. gedaald. De looneisch was niet meer dan f 5.— per maand verhooging, een verhoging, waardoor de feitelijke daling der loonen, gevolg van de stijging der levensmiddelen, niet zou zijn opgeheven, maar eenigszins zou zijn gestopt. De verdere eischen lagen op het gebied der arbeidsvoorwaarden in 't algemeen, der voeding, van arbeidstijd enz. en waren uiterst gematigd. Aan een maatschappij, de Rotterdamsche Lloyd, die nog lagere loonen betaalde, werd dien overeenkomstig een iets hogere looneisch gesteld.

Het spreekt vanzelf, dat de inwilliging of liever de strijd om deze eischen ook insloot een strijd om de

erkenning der vakorganisatie. Immers: de vakorganisatie, de Volharding, stelde de eischen en het hing dus van de feitelijke kracht, die zij kon ontwikkelen, af, of de eischen zouden worden ingewilligd. Geschiedde dit, dan was daarmee tevens de vakvereniging erkend door de reeders, omdat zij door haar actie haar eischen, haar kracht hadden moeten erkennen.

Zien wij nu, wat er «bereikt» is. De concessies der reeders dan zijn volgens de N. R. Ct. als volgt:

Nadat de vorige week principieel besloten was tot een blijvende vereeniging, die als een afzonderlijke reedersafdeeling zich aan zou sluiten bij de Scheepvaartvereniging alhier, namen de reeders gisterenmiddag het volgende definitieve besluit: De bij de Scheepvaartvereniging te Rotterdam aangesloten stoomvaartmaatschappijen, belanghebbenden bij de algemeene vrachtvaart en kleine kustvaart, besluiten met ingang van 1 Januari 1912 de tegenwoordige loonen der matrozen en stokers (treppers, donkeylieden en oliemannen) met f 3. per maand te zullen verhoogen onder uitdrukkelijk voorbehoud:

Iste dat de werkzaamheden op alle schepen van alle te Rotterdam thuis behorende stoomvaartmaatschappijen, onmiddellijk op de oude voorwaarden worden hervat;

zede dat in de maand September aan een te benoemen commissie van reeders door afgevaardigden der zeelieden te Rotterdam voldoende waarborg wordt geboden, dat gedurende minstens drie jaren geenerlei eischen zullen worden gesteld of eenigerlei actie zal worden gevoerd, welke storing in het bedrijf tengevolge zou kunnen hebben.

Verder vernemen wij, dat de firma W. Ruys en Zonen de verhouding tusschen de gages op de onder hare directie varende schepen van de Rotterdamsche Lloyd en die op hare stoomschepen voor de algemeene vrachtvaart, onveranderd wenscht te handhaven. Bij de Rotterdamsche Lloyd geldt dus de verhoging van f 3. na 1 Januari 1912 ook voor die categorieën zeelieden, welke op hare algemeene vrachtbooten de verhoging toegezegd hebben gekregen.

De gages van de Holland Amerika Lijn daarentegen, die reeds belangrijk hooger waren dan van alle andere hier thuis behorende stoomschepen, blijven ongewijzigd.

De door de reeders voor de algemeene vrachtvaart na 1 Januari a.s. vastgestelde verhoging houdt verband met de elders betaalde gages.

Hierbij dient nog vermeld, dat voor de Holland-Amerika Lijn, de N. A. S. M., ook het «collectieve contract», dat in de maak moet komen, niet zal gelden en dat dus deze machtigste maatschappij geen enkele concessie doet. Immers: volgens de opvattingen der Volhardingleiders is alleen reeds het aangaan van een collectief contract — hoe dit er ook uit moge zien — een overwinning. Immers dit aangaan door de reeders houdt in de officieele «erkenning» der vakorganisatie, die leege dop, welke nu door de leiders als een overwinning wordt voorgesteld.

Het kan werkelijk geen verwondering wekken, dat deze uitslag bij de zeelieden zelf en bij een groot deel der Rotterdamsche arbeiders een groote ontevredenheid heeft gewekt.

Had de Volharding den strijd moeten opgeven wegens gebrek aan kracht, finantieele kracht of onvoldoende solidariteit der zeelieden, dan had zij deze nederlaag als zoodanig moeten erkennen en ware veel verloren maar niet het vertrouwen van vele harer leden, die zich pas kort of sinds langen tijd onder haar banier hadden geschaard.

Dan zou in ieder geval de gelegenheid tot verderen strijd binnen niet te langen tijd weer open hebben bestaan, terwijl de zeelieden nu voor een belachelijke loonsverhoging de verplichting op zich hebben genomen, drie jaar lang geen beweging te beginnen, drie jaar lang de rust in de haven niet te verstoren. Dit is voor de reeders, de kleine en middelmatige zoowel als de grootere, een zoo enorm voordeel, dat de belachelijke loonsverhoging, die geen loonsverhoging is, daar zeker ruimschoots door wordt teniet gedaan.

En ten slotte: de Volharding — en dit is wellicht het ergste — kan bij elken arbeider, die even nadenkt, en die niet verblind is door de collectieve-contractenmanie, het verwijt niet ontgaan dat zij de staking der Amsterdamsche zeelieden en daardoor die der stakende Amsterdamsche transportmannen in 't algemeen op een onmiskenbare wijze heeft benadeeld. Zoodra de tijding der opheffing

van de Rotterdamsche staking Amsterdam bereikte werden de reeders en de kapitalisten in 't algemeen daar in hun verzet tegen de Amsterdamsche arbeiderseischen gestijfd. De feiten trouwens bewijzen dit. De onderhandelingen te Amsterdam werden afgebroken op de tijding uit Rotterdam. En mocht nu de staking in Amsterdam verloren gaan, dan zal voor de publieke opinie der arbeiders de schuld daarvan rusten op de Volharding en op de geheele moderne vakbeweging, die met haar 50000 man, zoo zal het spreken, niet in staat was de Rotterdammers in staat te stellen den strijd langer voort te zetten.

Daarbij komt nog, dat de opheffing der staking te Rotterdam, behalve de indirecte, moreele schade, die zij de beweging der zeelieden te Amsterdam doet — door versterking van het verzet der reeders en mogelijke ontmoediging bij stakers — ook de materieele moeilijkheden voor de Amsterdammers vergroot. Immers: het zal voorkomen en het komt reeds voor, dat schepen, die anders te Amsterdam zouden monstereen, dit nu te Rotterdam doen. Dit kan op een zoodanige manier geschieden, dat de Rotterdamsche zeelieden, zelfs als ze nu nog wilden en konden, zich tegen deze onderkruiperij niet meer kunnen verzetten.

Nadat de ontevredenheid van de stakers reeds op de nachtvergaderingen van Maandag j. l., waar over de opheffing werd beraadslaagd, was gebleken, kwam zij in verduubelde mate op de meeting tot uiting, die de R. B. B. en de Volharding Woensdag 12 Juli belegden om de opheffing bekend te maken aan de Rotterdamsche arbeiders.

De groote meerderheid dezer vergadering was ten sterkste tegen het Volharding-bestuur en de sprekers van den R. B. B. ingenomen. Slechts de tusschenkomst der politie belette, dat Oudegeest, die natuurlijk weer tartend optrad, het spreken geheel onmogelijk werd gemaakt. Wij kunnen deze onhebbelijkheden nog zoo zeer veroordeelen, doch moeten erkennen, dat er van ongeschoolde en niet in de organisatie getrainde arbeiders, in zulke omstandigheden niets anders is te verwachten. De pogingen van Oudegeest en Spiekman om een nederlaag om te praten in een overwinning, stieten af op het arbeidersgevoel, dat nog niet door moderne sofisterijen bedorven is zooals bij de fanaticiers der S. D. A. P. en van het N. V. V. het geval is. De tegenspraak tusschen de woorden van Oudegeest en de overigen van vóór 14 daag, toen het heette, dat de onderkruipers niets betekenden, en die van nu, nu de opheffing der staking noodzakelijk heette door den toevloed van onderkruipers, was al te duidelijk en werd dan ook door de syndicalisten, die debatteerden, behoorlijk uitgebuit.

Behoorlijk, in beide beteekenissen van het woord. Wij, die niet van sympathie met de theorieën der syndicalisten verdacht kunnen worden — overal zijn de Marxisten hun meest principieele tegenstanders, — wij moeten erkennen, dat hier van hun zijde zakelijk niet alleen, maar ook in hoofdzaak met juistheid werd gedebatteerd.

Sterk staan de syndicalisten ook, waar zij beweren, dat in dezen een beweging onder de havenarbeiders te Rotterdam had behooren te worden beproefd. Niet uit theoretische zucht naar uitbreiding van elke staking, maar omdat men had moeten inzien, dat de eenige kans om de zeelieden in Rotterdam werkelijk te doen winnen, hierin bestond, dat ook de havenarbeiders in beroering werden gebracht. En hoeveel aanleiding bestond daartoe, waar de toestand der havenarbeiders eveneens sinds 1907, de laatste groote beweging, slechter is geworden. Waar het «collectieve contract», toen gesloten, gebleken is een stuk scheurpapier te zijn geweest en de arbeiders nu, weerloos in de meeste gevallen, overgeleverd zijn aan de patroonswillekeur. Terwijl ook de gelegenheid gunstig was in dezen zin, dat nu of nooit, tijdens een tijdvak van bloei, een beweging moet worden begonnen, en indien er gewacht wordt tot de conjunctuur weer daalt, alle uitzicht op succes verdwenen is.

Maar voor een beweging onder de havenarbeiders,

moet men, ook te Amsterdam, nog altijd bij de «vrijen» terecht komen. Hoe weinig sterk ook, hun vereeniging, de Alg. Havenarb. Ver. is de eenige die eenigen invloed geeft onder de eigenlijk gezegde bootwerkers, terwijl de moderne bond, thans, nu onze vriend Kalter er uit gedreven is, onder leiding van een buitenstaander in het bedrijf, Heykoop, een dier jeugdige «figuren» in de arbeidersbeweging, die opklimmen door hun lichtheid slechts onder de arbeidersgroepen, die niet het eigenlijke bootwerk verrichten, invloed heeft. En dit is ongetwijfeld een der redenen geweest, waarom de pogingen door de «vrijen» aangewend om in overleg te treden met de overige havenarbeidersorganisaties, teneinde een beweging onder de havenarbeiders te beginnen, zijn afgestuit op de weigering van... de Volharding, die niets van een havenarbeidersbeweging wilde weten.

Ter wille van de moderne «theorie», mogen wij gerust zeggen, zijn hier de belangen der arbeiders van het transportbedrijf, zoowel der zeelieden als der havenarbeiders, opgeofferd. En wanneer de staking in Amsterdam nu niet den steun heeft van een sterke beroering in de grootste haven, in het middenpunt van het economische leven, dan hebben de Nederlandsche arbeiders dat te danken aan de dogmatiek der leiders, aan wie zij de belangen der moderne, d.w.z. der principieel juiste vakbeweging hebben toevertrouwd. v. R.

Aan welken kant?

In twee groepen is de maatschappij verdeeld. Twee groepen wier belangen scherp gescheiden zijn en die nooit, onder geen enkele omstandigheid, in het politiek en economisch leven samen kunnen gaan wijl daaraan het eene noodige ontbreekt, dat is: het gemeenschappelijk belang.

In den strijd om het bestaan staan die twee groepen van menschen, wijl de eene de uitbuiters de andere groep de uitgebuitten zijn, fel tegenover elkaar en uit den aard daarvan kan de macht, waarom zij te vechten hebben elk uur van den dag, slechts veroverd worden door den onverzoenlijken kamp. Dit moet gij goed begrijpen, arbeiders:

Gij zijt het die alles voortbrengt waarvan de kapitalistenklasse met heel haar aanhang van tijdverboemelaars leeft; die hen in de gelegenheid stelt hun leven van weelde te leven en tóch, — ondanks gij met uw bestaan van altijd durend geploeter, deze maatschappij in stand houdt, — is uw leven van haar afhankelijk. — Alle welvaart waarnaar ge uw gansche dor-saai-werk-leven verlangend uitziert, wordt u door deze klasse van kapitalisten onveriddelijk ontnomen. — Want zij kan niet anders; — zoo te doen is het noodzakelijk gevolg van haar parasitair bestaan.

Zij kan U niet meer vrijheid, rechten geven dan zonder ondermijning van haar eigen bestaan mogelijk is; en iedere hervorming die zij toestaat is, moet noodzakelijk zijn, iets loslaten van haar bezit, — dus een ondergraving van haar macht. Die anders beweren, het tegenovergestelde beloven, liegen bewust of onbewust.

Een patroon die beweert dat ge op hem vertrouwen kunt, dat hij U bestaanszekerheid zal geven, zegt U de waarheid niet. Een kapitalist die zich mede door Uw stem naar de Kamer of den Raad laat afvaardigen, onder belofte dat hij daar zal optreden voor Uw belang, misleidt U allergruost, wijl hij, eenmaal daar zittende, moet spreken, stemmen voor zijn belangen, dat zijn kapitalistenbelangen en dus Uw belangen niet. Daartoe zal hij, zijn klasse, nooit overgaan dan noodgedwongen, onder den zwellenden drang slechts van Uw sterke, tot kracht gegroeide macht.

Waarlijk, arbeiders, van de kapitalisten hebt gij niets hoognaamd te verwachten. Uw verlangende blik naar een beter leven moet afgewend van hen, gericht zijn naar Uw eigen klasse, die van het proletariaat.

Denk nu niet dat het met kerkelijke kapitalisten, van welke religie ze ook zijn, beter gesteld is. Geloof niet dat ge van hen iets meer gedaan krijgt omdat ze geloovig zijn. Is, stel een anti-revolutionaire patroon, uw werkgever, hij zal in den strijd tegen U om hooger loon, bij de beoordeeling van de vraag of Uw eischen voor inwilliging zijnerzijds vatbaar zijn, niet als kerkelijk-eensgezinde met U deze eischen overwegen, maar als patroon, en... weigeren. Is Uw afgevaardigde in den Raad katholiek, hij zal den eisch voor verkorting van den arbeidsdag, of welken rechtmatigen eisch ook uwerzijds gedaan, alweer genoodzaakt zijn onder de oogen te zien als kapitalist en dus van een standpunt aan uw belangen tegenstrijdig, en weigeren, even stellig. Want dat, geloovige arbeiders, moet ge wél begrijpen. Gij zijt als arbeiders verplicht om betere levensvoorwaarden gemeenschappelijk den strijd te voeren met al uw klassegenooten tegen het gemeenschappelijk kapitaal of dit in handen zit van geloovige of ongeloovige kapitalisten. In het productieproces neemt gij geen andere plaats in dan welke ongodsdienstige arbeider ook en wordt gij even hevig uitgebuit als zij. — Waarom zoudt gij dan met uw stem in de lichamen-van-bestuur helpen den katholieken, antirevolutionairen of joodschen kapitalist? — Voelt ge niet heel zuiver dat de behartiging uwer belangen slechts aan hem kan worden opgedragen die uw klasse vertegenwoordigt, die voor uw welzijn strijdt, en staat met zijn overtuiging tegenover heel de kapitalistenklasse, en tegen hen vecht onverzoenlijk en tot geen enkele toenadering geneigd is? Dat dan pas met toegewijde liefde voor uw klasse zal worden gestreden, daar waar men thans zonder u, over uw leven in deze maat-

schappij beraadslaagt en beslist, als daar staat een man wiens socialistisch weten en de strengheid van zijn levensopvatting u een waarborg zijn voor zijn eerlijk en standvastig optreden in den Raad? Keer hun dan den rug toe, die u met mooie woorden en valsche beloften bedriegen. — Voer uw eigen strijd, — dat is de strijd tegen het kapitaal en vóór den arbeid! — Dat moet u eenig, zuiver standpunt zijn. Geloof hun niet die met strelende huchelstem u gouden bergen voorspiegelen, zij kunnen hun woord niet houden, ook als zij nog zoo goedwillend zijn niet. De greep van het machtige kapitalisme snoert ze de keel dicht als zij spreken willen; — maar zij willen het niet. In uw eigen gespierde vuist geweldigt de kracht die u eens uit deze poel van maatschappelijke ellende zal opbeuren. Maar gij kunt die vuist slechts maken als ge u tot macht organiseert, — als ge u schaart onder de vanden van het Socialisme; het Socialisme dat eens u een beter leven brengen zal. Maak u dan sterk! Wapen u met het helder inzicht in deze kapitalistische, tot ondergang gedoemde maatschappij en begrijp dat slechts de georganiseerde macht van het proletariaat op kan tegen de hoe langer, hoe sterker saamgetrokken macht van het kapitalisme. Gij kunt in den klassenstrijd niet neutraal zijn. Verlangt gij, uit achterlijk inzicht, u niet te bemoeien met het kapitalisme — het kapitalisme bemoeit zich met u. — Dat voelt ge toch iederen dag in fabriek en werkplaats aan den lijve. Voelt gij niet den knellenden greep waarin het kapitaal u gedwongen houdt? — Ja, toch immers! Welnu, werk u er dan uit los, wordt wakker en aanvaardt den strijd dien gij toch eens strijden moet.

Slechts de kandidaten van de Partij die onverzoenlijk strijdt tegen alle partijen kunt, moogt, zijt ge verplicht te steunen.

Dat zijn de kandidaten van de *Sociaal Democratische Partij*:

J. VAN DEN BERG, te *Bussum* en

G. A. VADER, te *Weesp*.

Steunt hun met alle macht, schaaft u aan dezen kant! Trekt ten strijde voor 't Socialisme! Sluit u aan bij de

Sociaal Democratische Partij!

ALEX. B.

De Strijd in de Havens.

De strijd dien de zeelieden en bootwerkers in Rotterdam en Amsterdam voeren, is een type van den strijd tusschen Arbeid en Kapitaal, zooals deze nu overal ter wereld wordt gevoerd, in Europa en Amerika, zoo goed als in Zuid-Afrika, Japan en Australië. Aan den eenen kant de kapitalisten georganiseerd in patroonsvereenigingen, trusts (nationaal en internationaal), gemeente- en staatsbestuur, aan den anderen kant de arbeiders in hun vereenigingen. Aan den eenen kant de weinige bezitters achter een haag van gewapenden, aan den anderen de ongewapende bezitlozen.

Wij staan nog zeer onvoldoende sterk in Nederland tegenover de bezittende klasse.

Zij zijn zoo verbazend sterk georganiseerd in de laatste jaren, hun organisatie is zoo geweldig gegroeid, dat zij de Nederlandsche arbeiders daarin ver achter zich gelaten hebben.

Wat hebben wij te doen om even sterk als zij te worden, en hun ten slotte te overwinnen?

Hun onderlinge discipline en tucht is zoo groot dat wij alleen met een goed aaneengesloten gedisciplineerde massa hen overwinnen kunnen.

Hun verbonden zij zó gecentraliseerd, zij hebben hun bestuur zoo sterk gemaakt en zoo in enkele middelpunten vereenigd, dat zij met de snelheid van den bliksem handelen. Daarom moeten de arbeiders hunne krachten ook centraliseeren en de mannen die zij vertrouwen, in enkele middelpunten vereenigd, tot snel en gesloten handelen in staat stellen. Anders zijn wij op dit punt zwakker dan de kapitalisten.

Hun geldmacht is zó groot dat wij alles doen moeten wat wij kunnen om althans eenigszins, een tijd lang, met onze kassen ons zelf te kunnen steunen.

Hun kennis van hun belang en hun begrip van den klassenstrijd dien zij tegen het proletariaat voeren is zó groot, dat wij, de groote drommen der arbeiders, een minstens even groote kennis van ons belang en van onzen strijd daartegenover moeten kunnen stellen.

Hun geldmacht is zoo groot, en zij worden zó verdedigd door politie, justitie en leger, dat zij reusachtige massa's van bezitlozen tegen hen over moeten plaatsen.

Hun grootste en sterkste organisatie is de Staat. Deze is zoo machtig, zit zoo stevig in elkaar nog, dat alleen het geheele proletariaat, goed georganiseerd, geschoold en eendrachtig hem overwinnen kan.

Hoe bereiken wij die macht? Alleen voor onze macht zal de staat bezwijken.

Eerst door de vakvereenigingen, de, tegen de ondernemers en werkgeversbonden stevig gecentraliseerde en gedisciplineerde, maar tévens door en door

socialistisch en revolutionair gezinde vakvereenigingen.

Maar vooral door de politieke strijd.

De politieke strijd is de eenige strijd voor alle belangen van het geheele proletariaat. De strijd niet van de bakkers of de wevers of de bootwerkers, maar van alle proletariërs. De strijd voor den verkorten arbeidsdag, de verzekering tegen ouderdom en ziekte, het stemrecht van alle mannen en vrouwen der arbeidende klasse.

De politieke strijd is de eenige strijd tegen den geheelen staat. Hij is de eenige voor de omverwerping van den kapitalistischen staat.

En evenals de strijd der vakvereenigingen niet gevoerd kan worden zonder den dagelijkschen strijd voor het kleine, noch gevoerd kan worden zonder besturen, zoo kan de politieke strijd niet gevoerd worden zonder vertegenwoordigers der arbeiders in de gemeenteraden en de Kamer.

Wie in den politieke strijd niet meedoet is geen wezenlijk strijder voor zijn klasse; hij is slechts een halve strijder.

Wie den politieke strijd niet meestrijdt, om het geheele proletariaat te brengen tot éénheid door voortdurend overal in alle vertegenwoordigende lichamen te vechten voor verbetering, zooals de vakbond dit doet voor de vakgenooten, hij is niet waarlijk revolutionair.

Deze politieke strijd, deze strijd tegen den Staat is de alles omvattende revolutionaire strijd.

Maar niet de politiek zooals de S. D. A. P. dien opvat! Deze vat hem zoo op dat de arbeiders duf en kleingeestig en laf worden.

De S. D. A. P. heult met de liberalen. Zij vertrouwt hen en steunt hen waar zij niet te vertrouwen zijn en niet gesteund mogen worden, zooals bij het Algemeen Kiesrecht, dat de liberalen van plan zijn te bederven door invoering van een kiesrecht voor... Dames! De S. D. A. P. voert een politiek, dat binnen kort er geen onderscheid meer zal zijn tusschen de liberalen en haar: één verwarde massa, waar de arbeiders als middel voor de belangen der liberale heeren worden gebruikt.

De S. D. A. P. is de nalooper der linksche partijen en zij is niet meer, de trotsche, van alle partijen gescheiden, partij van het revolutionair proletariaat.

De S. D. A. P. maakt dus de arbeiders niet revolutionair en niet socialistisch.

Wél Politiek, — de Politiek is de meest grootsche vorm van den strijd der Arbeiders — maar niet de politiek der S. D. A. P.!

Een revolutionaire, werkelijk socialistische partij heeft Nederland noodig, eene die niet de liberalen naloopt, maar eene die de arbeiders tot zelfstandige, revolutionair denkende socialisten maakt.

De nieuwe socialistische partij, de S. D. P., door de S. D. A. P. uitgeworpen omdat zij te goed socialistisch was, tracht zulk een organisatie der arbeiders te worden.

Arbeiders, onderzoek haar daden, lees wat zij schrijft en sluit u bij haar aan. H. G.

Vooruitgang.

De Raadsverkiezingen zijn thans allerwegen in den lande in eerste instantie afgelopen. We kunnen dus het resultaat dezer verkiezingen gaan opmaken.

Laten we beginnen met te konstateren dat althans wat ons blad betreft aan deze verkiezingen niet de aandacht kon worden geschonken, die ze op zichzelf zeker wel verdienden, en dat wij we onze beperkte ruimte in deze ernstige dagen van klassenstrijd meer moesten besteden aan de economische dan aan de politieke strijd.

Maar bezien we nu het resultaat dan vallen ons vier of vijf punten zeer sterk op. En wel:

1° Dat juist bij de Raadsverkiezingen goed blijkt hoe gering het verschil is tusschen de rechtsche, klerikale coalitie en de linksche, liberale «samenwerkings», en hoe die tegenstelling hoe langer hoe kleiner wordt. Daar waar het gaat om de dagelijksche belangen van het kapitalisme, om de grond- en woning-politiek, om de winsten uit de bedrijven, om de bezoldiging van beambten en werklieden, om het onderwijs enz., daar worden de grenzen tusschen rechts en links hoe langer hoe meer uitgewischt, daar houdt men, om in het dialect van de bourgeoisie te spreken, de politiek buiten de Raden en buiten den strijd. Dat wil zeggen, men gaat samen tegen de arbeidersklasse.

2° Dat onder de linksche groepen zodra het erop aankomt alle onderscheid verdwijnt. In Amsterdam om dit maar als voorbeeld te nemen, slikten de zoogenaamde vrijzinnig-demokraten kalmweg zelfs een reaktionair als Mr. Louis Israëls, en gingen ze allen met de konservatief-liberalen samen. Van principieele verschillen, bijv. ten opzichte van het Kiesrecht, waardoor een dergelijke samenwerking zelfs voor de Raden onmogelijk wordt, bleek bij deze heeren minder dan ooit. De vrijzinnigen vormen dus een blok, dat in de praktijk maar weinig verschilt van de klerikalen, en waarvan de spits

onder aanvoering van de konservatieven gericht is tegen het Socialisme, terwijl de vrijzinnig-demokraten de trouwste steun aan deze konservatieve voorgangers verleen.

3°. De Arbeiders Partij — het blijkt bij de herstemmingen meer dan ooit, maar het bleek ook reeds bij eerste stemming, bijv. te Groningen — steunen en verkiezen de liberalen van elke soort boven de socialist. In Groningen zou onze partijgenoot Boxem, toch zeker een socialist nietwaar, evengoed als de leden van de Arbeiders Partij in den Raad zijn gekomen, als de leden der Partij socialistisch stemmen als hun plicht hadden beschouwd. Maar zij verkozen de liberaal in herstemming te brengen en brachten die inplaats van Boxem in den Raad. In Bussum bestreed de Arb. Partij voornamelijk den socialist Van den Berg. Enzoovoort. Bij tal van herstemmingen sluit zij openlijke of niet-openlijke akkoorden, niet enkel met vrijzinnig-demokraten, maar evengoed met andere liberalen. Zoo in Utrecht, zoo in Amsterdam, zoo in Hilversum enz. In Amsterdam VIII zullen ze waarschijnlijk hun steun bij de herstemming aan de aftredende demokraat Harmsen onthouden, enkel en alleen omdat deze man niet bij de vrijzinnig-demokraten is aangesloten. Liberaler kan het al niet voor een Arbeiders-Partij!

4°. Maar ook in de Arbeiders-Partij heeft een verschuiving naar rechts plaats. In 1909 moesten vele zgn. »Marxisten» der Partij onder de versche indruk van Deventer nog de schijn van anders te zijn dan het gros hunner reformistische Partij ophouden. Die schijn is, gelukkig, voorbij. De onbeschaamdheid van een Loopuit, die wij verleden week vastnagelden, is teekenend maar geen uitzondering. De afdeeling Hilversum van de Arbeiders-Partij, die als een »Marxistische» geldt, besloot naast de eigen kandidaten de liberalen met alle kracht te steunen, natuurlijk omdat »de kerkelijken zulke aarts-konservatieven» zijn. Alsof de liberalen in de Raden geen aarts-konservatieven zijn! Zie Amsterdam, Rotterdam, Den Haag, Utrecht, waar je wilt. Maar de scheidingslijn tusschen »Marxisten» en revisionisten der Arbeiders-Partij valt in de praktijk, en dat is een goed verschijnsel voor de propaganda van de Sociaal Democratische Partij.

We wilden dan ook ten vijfde op de vooruitgang van de Soc. Dem. Partij bij deze verkiezingen wijzen. In Amsterdam, Rotterdam, Groningen, Leiden, Weesp, Westeremden vertoende zich onze ontwikkeling duidelijk.

De ongeveer 600 stemmen door Van Ravesteijn in drie Rotterdamsche distrikten behaald, toont dat het Socialisme eindelijk gehoor begint te vinden bij de Rotterdamsche arbeiders. In Amsterdam III steeg het stemmental van Wijnkoop van 145 bij de vorige Raadsverkiezing (in 1909) tot 357 bij deze; onze pg. Polak haalde zelfs 596 stemmen. Dit verschil is voor een deel zeker te verklaren door het éne resultaat, dat de heeren van de Arbeiders Partij in hun jarenlangen strijd wisten te bereiken, de haat n.l. tegen een persoon. Maar dit alles heeft dan toch niet belet, dat thans het Socialisme gaat stijgen onder de stemmende arbeiders-massa's van dat distrikt. En in Amsterdam IX zijn de 191 stemmen die de Kamerverkiezing in de bewogen tijd van 1909 voor de Soc. Dem. Partij opleverden tot 198 stemmen geworden bij deze kalme Raadsverkiezing, in een tijd dat het de grootste moeite kostte om onder de meest moderne arbeiders-kiezers van Amsterdam IX ook maar de minste beweging te brengen.

Alles te zamen genomen gaven thans in elk geval minstens een 2200 kiezers hun stemmen aan de Soc. Dem. Partij. Daarbij mogen we niet vergeten, dat toen in 1909 in Den Haag ook kandidaten onzerzijds waren gesteld en in Amsterdam II en IV, we slechts een 1900 stemmen tezamen haalden. Verder dat de Raadsverkiezingen altijd minder agitatie geven dan de Kamerverkiezingen en dat er ook minder arbeiders kiezers zijn voor den Raad. Het is dus zeker een schoone overwinning die wij bij deze verkiezingen te boeken hebben, te schooner omdat ze zich niet toevallig in één stad alleen maar in de verschillende plaatsen voordoet, en omdat we toch heel goed weten hoe weinig onze Partij nog al het schriftelijke en mondelinge agitatie-werk kon doen, dat in de verkiezingen door sterkeren dan wij kan en moet worden verricht.

Waarom is deze overwinning dan te danken?

Dat is onze lezers en partijgenooten zeker wel duidelijk. Het is de vrucht der onophoudelijke propaganda voor het socialisme, die ons thans toevalt. En juist in deze dagen van harden klassenstrijd te Amsterdam en Rotterdam en elders beginnen enkelen te zien waar hun eigenlijke verdedigers zitten tegen het kapitalisme, niet in de rijen der Arbeiders-Partij, maar in die van de Sociaaldemocratische Partij.

Partijgenooten, zetten we de resultaten dezer verkiezingen nu om in vaste resultaten voor onze Partij. Thans harder dan ooit en allen aan het werk. Thans abonnees voor *De Tribune* gewonnen en leden onze Partij. Thans op huisbezoek en op de kolportage. En als dan verwacht of onverwacht weer de gelegenheid komt waarin onze kalme maar zekere groei naar buiten kan blijken, dan zullen we met meer kandidaten nog en met meer kracht voor den dag kunnen komen, we zullen dan kunnen en moeten toonen dat we wederom vooruitgegaan zijn.

Allen aan het werk voor het socialisme.

WP.

Een voorstel tot steun der Amsterdamsche stakers in den Rotterdamschen Bestuurdersbond.

In een artikel: Het debat over de bouwvakstaking, *Tribune* van 20 Augustus vorig jaar, merkte de schrijver O. V. terecht op:

„Het domme dogmatisme, het negeeren van de werkelijkheid, het niet-laten op de beweging der arbeiders, het geloof aan de patroons met hun contract, dat hier tot een debacle heeft geleid, hetzelfde principe, dat heeft gevoerd tot het Deventer congres waar met opgehitste massa's de strijders voor het socialisme werden uitgedreven, dezelfde oorzaken liggen ten grondslag aan de handelingen van de »modern» in den bouwvakstrijd.”

Inderdaad is dit het kenmerk van de meeste vooraanstaande mannen der moderne vakbeweging, zooals ze onder de dubbele reformistische scholing van Volk en Vakbeweging zich in de laatste 5, 6 jaar hebben ontwikkeld: hun dor dogmatisme en hun negeeren van de werkelijkheid.

Bizonder duidelijk kwam dit ook aan den dag, toen j.l. Maandag, den avond, waarop de staking der Rotterdamsche zeelieden werd opgeheven met een resultaat, dat verduiveld veel op een nederlaag en zeer weinig van een overwinning heeft, in den R. B. B. voor de tweede maal het voorstel ter sprake kwam, ingediend door het bestuur van de afdeeling R'dam van den Alg. Ned. Ambtenaars Bond, volgens hetwelk het bestuur van het N. V. V. werd uitgenoodigd »pogingen aan te wenden teneinde de steunbeweging (voor de zeelieden) samen te doen smelten met die van het N. A. S.»

Daar waren er, om te beginnen, die in hun dogmatisme zoo ver gingen, dat zij, om »organisatorische» redenen — het is wonderlijk wat voor onzin er al onder dit fraai klinkende woord passeeren kan — de motie in 't geheel niet in behandeling wilden zien gebracht. Immers: hun »theorie» leert, dat de bestuurdersbonden eenvoudig plaatselijke vereenigingen zijn van afdeelingen der Centrale bonden en als zoodanig niets anders hebben uit te voeren dan... wat hun eventueel door het N. V. V. of een centrale bond wordt opgedragen.

Weliswaar schiet er dan logisch gesproken niets over dan den vroegeren werkring der bestuurdersbonden, toen zij nog de plaatselijke vereeniging der geheele arbeidersbeweging wilden zijn, maar wat doet dit er toe; het dogma, de theorie — van Oudegeest en het N. V. V. — wil het nu eenmaal zoo.

Tot deze fanatiekers van het »centralistisch» dogma behoort in Rotterdam b.v. een zeker gesalarieerd bestuurder van de Metaalbewerkers, Verkerk, die dan ook formeel het voorstel deed, over de motie van den Ambtenaarsbond niet te stemmen.

Het vakvereenigingsbeambte-idiotisme, dat in Duitschland reeds zoo verkwikkelijke bloesems heeft voortgebracht, bloeit hier ook in zuiveren vorm. Een dergelijke »leider» heeft er zelfs geen besef meer van, dat in de arbeidersbeweging op sommige oogenblikken de bureaucratische en organisatorische weg tevens de weg kan zijn, die naar nederlagen en verwarring leidt. Evengoed als in den oorlog de toepassing van schoolsche en bureaucratische regels, die uitstekend passen op het paradeveld of bij een manoeuvre, in één slag tot den ondergang kan voeren.

Zelfs het bestuur van den R. B. B. meende dan ook, dat deze formalistische manier van doen te ver ging, dat de bestuurdersbonden wel degelijk nog ten plicht hebben over belangrijke tactische kwesties hun meening te doen blijken en dat het in ieder geval gewenschter was, meningsverschillen, zoo die bestaan, ook regelmatig tot uiting te doen komen dan ze zoo mogelijk in den doofpot te stoppen.

Maar ook bij de bespreking van de motie bleek het »domme dogmatisme, het negeeren van de werkelijkheid, het niet-laten op de beweging der arbeiders» bij de groote meerderheid der moderne vakarbeidersvoormannen en leiders zoo bijzonder duidelijk.

De voorzitter van den R. B. B., H. Spiekman, heeft zelf in 1907, bij de laatste groote botsing in de Rotterdamsche haven, zich tegen het advies van het N. V. V. in, voor steun aan de stakende bootwerkes verklaard. Een advies, waarvoor hij toen door den toenmaligen secretaris van het N. V. V., J. Oudegeest, in *Het Volk* van 1 Nov. 1907 b.v. werd gekapitteld met deze woorden:

„Wat Spiekman eigenlijk bezielt, is mij een raadsel, doch als gewoon partijgenoot, die ook wel wat met vakorganisatie te maken heeft, moet ik de arbeiders ernstig waarschuwen zich door de gezwollen zinnen van Spiekman niet te laten bewegen, dingen te doen, die de eenheid in het belang der Nederlandsche vakbeweging zeer ernstig kunnen schaden.”

Nota bene, terwijl er toen zoomin als nu van eenheid in de Nederlandsche vakbeweging sprake was.

Doch, zei Spiekman, sinds 1907 is de toestand veranderd: toen was er nog geen sprake van een »modern» bond onder de havenarbeiders. Een zuiver opportunistisch (gelegenheids) argument, omdat toen, zoowel als nu, de zoogenaamde principes der moderne vakbeweging, gelijk Oudegeest, Polak en dergelijken die in het absurde hebben doorgedreven, even goed onthouding ten opzichte van de Rotterdamsche havenarbeiders eischen als nu ten opzichte van de stakende »vrije» zeelieden. In zoover was in 1907 de consequentie bij Oudegeest c.s. in tegenstelling tot den vóór alles opportunistischen leider der Rotterdamsche beweging.

Maar bovendien wees de verdediging van de motie van den Ambtenaarsbond er ook op, dat sinds 1907 zich meer heeft gewijzigd dan alleen de voltrokken splitsing in de havenarbeidersorganisatie. De syndicalisten immers zijn in de praktijk hoe langer hoe meer naar de toepassing der

tactische beginselen afgezaakt of opgeklommen, die ook de moderne vakbeweging toepast: noodzakelijkheid van weerstandskassen, gesalarieerde bestuurders enz. Het anarchistisch »beginsel» verliest in hun rijen aan invloed, omdat het onvereinigbaar is met het bestaan eener strijdvarende vakorganisatie. Des te meer reden is er dus om van de zijde der modernen, de immers zooveel omvangrijker, machtiger en sterkere vakbeweging in momenten als deze een stap te doen tot practische toenadering.

De verdediging der motie voerde in de eerste plaats natuurlijk aan, dat de strijd, zooals die nu in het transportbedrijf wordt gestreden, een van die periodiek terugkeerende gelegenheden is van botsing tusschen kapitaal en arbeid in de voor ons land gewichtigste bedrijfstakken — gewichtigst omdat ze de hartader vormen van het *Nederlandsch* kapitalisme. Dat er in dit geval in de strijdwijze van de »modern» en de »vrije» arbeiders in het havenbedrijf — de zeelieden namelijk — met geen mogelijkheid verschil was te ontdekken. En ten slotte, als argument, dat zelfs tot degenen moest spreken, die van een algemeen socialistischen plicht tot samenwerking in dezen en van overwegingen ontleend aan den strijd der arbeiders als klasse — en niet als partij of vakbewegingsgroep — geen benul meer hebben, dat deze strijd nationaal, d.w.z. in het geheele land behoorde te worden gewonnen of overal verloren zou gaan.

Natuurlijk mocht dit alles niet baten. Argumenten als deze kunnen invloed hebben op de vakarbeiders zelve, indien zij ze onder de oogen of te hooren kregen, maar niet meer op de »vooraanstaanden», die in meerendeel op een zeker standpunt reeds zoodanig gedresseerd zijn, dat zij gedachteloos napraten, wat zekere organen hun week in, week uit voorpraten. Toch waren verschillende der aanwezigen, vakvereenigingsvoormannen, die nog niet tot de blinde volgelingen door dik en dun van Vakbeweging en Volk behooren, door het debat van de noodzakelijkheid eener algemeene steunbeweging in dezen overtuigd.

v. R.

Algemeen Kiesrecht.

Het zal allicht door velen gezegd of gedacht worden: »alweer algemeen kiesrecht? wat heeft dat met de raadsverkiezingen en de stakingen te maken? Waarom moet, nu het er om gaat wie of in de gemeente de arbeidersbelangen het beste vertegenwoordigen zal, het algemeen kiesrecht er weer bijgehaald worden? Is dat kiesrecht nu wel zóo belangrijk als die S. D. P. ers het sohijnen te vinden?» Wij antwoorden u: Ja, arbeiders.

Wij kunnen het u niet genoeg zeggen, dat de invloed, welke gij kunt uitoefenen op de behartiging uwer belangen, dus de hoeveelheid goede maatregelen welke in het belang der arbeidersklasse kunnen worden getroffen, afhangt van uw eigen machtspositie. Alleen macht is recht. Wilt gij recht, zorgt dan dat ge macht krijgt.

Dat geldt voor alle economische en politieke instellingen. Dat geldt dus voor u tegen uw patroon, voor de vakvereenigingen tegenover de patroonsvereenigingen, en, in gemeenteraden zoowel als in de Tweede Kamer voor de afgevaardigden van de arbeiders tegenover de bezittende klasse.

Dit moeten wij goed begrijpen. Reeds veel te lang heeft het proletariaat zich laten bedriegen door het gehuichel van de verschillende burgerlijke partijen. Vooral de democratisch doende christelijken en vrijzinnigen hebben daar een handje van. Zij trachten u wijs te maken, dat zij het goed met het proletariaat meenen; als de arbeiders maar in hun welwillendheid gelooven dan zullen zij wel middelen vinden om den schijn van welwillendheid te behouden. Maar zullen uw oogen dan nooit opengaan? Wordt het u niet steeds duidelijker dat de bezittende klasse, hetzij een kerkelijke of liberale meerderheid aan 't roer zit, het belang van den arbeider niet behartigen wil, noch kan? Het zal u duidelijk worden: het proletariaat moet zich zelf helpen, maar daarvoor ontbreekt het nog de macht.

Machtsvorming is dus het eerst noodige. Wanneer wij zeggen, dat om aan alle ellende een einde te maken, het proletariaat de besliste macht moet hebben, wil dit niet zeggen dat niet reeds voor dien tijd aan de bourgeoisie een enkele concessie zou kunnen worden afgedwongen. Dit is juist ook een der zaken welke wij goed moeten zien, dat wanneer de bourgeoisie iets toegeeft, zij dit niet doet uit welwillendheid, doch uit vrees, dat anders het groeien uwer macht te snel zou gaan. De strijd voor de macht alleen kan dus tot het afdwingen van concessies ons reeds ten goede komen, maar is bovendien zoozeer noodzakelijk om te voorkomen dat de toestanden niet al te slecht worden.

Want eigenlijk, juist doordat de macht der arbeiders nog zoo gering is, zijn wij niettegenstaande al onze eischen, nog slechts in hoofdzaak verdedigers en geen aanvallers. Wij strijden wel voor lotsverbetering, doch hebben toch onze handen voortdurend vol aan de bestrijding der verslechtingen. Ten eerste: op economisch gebied: toenemende werkeloosheid, wat het drukken der loonstandaard beteekent. Verder op politiek gebied: elk voorstel tot het opbrengen van meer belastingen; die voor de arbeiders voor wie er geen stijging der inkomsten tegenover staat, verslechtering beteekent.

Wij zouden zoo nog heel wat op kunnen noemen, waarvoor ons de ruimte nu helaas ontbreekt. Wij bepalen ons nu tot deze waarheid, dat de arbeidersklasse

